

Dosarul nr. 2ra-392/22
2-20058733-01-2ra-05042022

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru – N. Lupașcu
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău – V. Sîrbu, V. Mihaila, Iu. Cotruță

ÎNCHEIERE

18 mai 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de Alexandr Mamalîghin,
reprezentat de avocatul Roman Stici,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de
Alexandr Mamalîghin împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Elat
Neocons” cu privire la încasarea penalității, dobânzii de întârziere și a
cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 25 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin
care s-a admis apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Elat
Neocons”, s-a casat hotărârea din 04 februarie 2021 a Judecătoriei Chișinău,
sediul Centru și s-a emis o hotărâre nouă de respingere a acțiunii,

c o n s t a t ă:

La 01 iunie 2020 Alexandr Mamalîghin a depus cerere de chemare în judecată
împotriva SRL „Elat Neocons”, prin care a solicitat declararea clauzei contractuale
ca fiind abuzivă și nulă, restituirea sumei, încasarea penalității, dobânzii de
întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii s-a indicat ca la 13 aprilie 2018 între SRL „Elat
Neocons”, în calitate de executor și Alexandr Mamalîghin, în calitate de investitor,
a fost încheiat contractul cu privire la investițiile capitalului în construcția
imobilului nr. 1480, autentificat de notarul Olga Andronic-Gabura.

Potrivit pct. I. I. din contract, părâtul și-a asumat obligația să construiască pe
riscul său din contul investițiilor reclamantului și să predea în proprietate acestuia
bunul imobil și anume: încăperea locativă xxxxx din cadrul complexului locativ
„Gheorghe Madan 85”, cu o suprafață totală de 50,6 m.p, amplasată la etajul 2 al
construcției, înregistrată în Registrul bunurilor imobile cu numărul cadastral xxxxx

Conform pct. 4.2. din contract și Anexei nr. 3 la contract, prețul unui metru
pătrat al bunului imobil a constituit suma de 494 de euro, iar prețul total al
imobilului a constituit suma de 25 000 de euro, care s-a achitat de către reclamant

în beneficiul pârâtului în două rate, fiecare în mărime de 50% din prețul total al imobilului.

În conformitate cu pct. 2.2.9. al contractului, pârâtul s-a obligat să transmită în proprietate lui Alexandr Mamalîghin bunul imobil procurat, în semestrul I, anul 2018.

La 03 octombrie 2019 de către pârât a fost perfectat actul nr. 121 de primire-predare în proprietatea reclamantului a bunului imobil indicat în contract, înregistrat în Registrul bunurilor imobile la 09 octombrie 2019, fiind indicat în actul respectiv și faptul că suprafața totală a imobilului a constituit 49,9 m.p.

La 03 octombrie 2019 pârâtul a confirmat în scris că Alexandr Mamalîghin și-a onorat obligațiunile de achitare conform contractului. Astfel, la 03 octombrie 2019 părțile contractante au semnat factura fiscală seria și nr. IV6163856 aferentă contractului privind transmiterea în proprietate a imobilului locativ.

Conform certificatului din Registrul bunurilor imobile suprafața totală a imobilului cu numărul cadastral xxxxx a constituit 49,9 m.p.

Reclamantul a indicat că la 12 decembrie 2019 și la 27 ianuarie 2020 a înaintat în adresa pârâtului cereri prealabile, însă au fost ignorate de către pârât.

Consideră că pârâtul urmează să-i restituie suma de 345,80 de euro, ceea ce constituie echivalentul costului diferenței de 0,7 m.p. dintre suprafața de facto și suprafața contractată a încăperii locative.

În acest sens, reclamantul a precizat că la pct. 4.8. al contractului este menționat că „în cazul când suprafața de facto a imobilului este mai mică decât suprafața contractată cu mai mult decât 1,00 m.p., executorul va restitui investitorului costul diferenței, cu excepția cazului când diferența este cauzată de efectuarea lucrărilor interioare în baza proiectului investitorului”. Reclamantul a invocat că sintagma „cu mai mult decât 1,00 m.p.” de la pct. 4.8. din contract constituie o clauză abuzivă, deoarece potrivit acestei clauze, pârâtul își reține nejustificat din contul reclamantului echivalentul de până la 1 m.p. a imobilului înstrăinat, ceea ce constituie suma de 494 euro.

Reclamantul consideră că sintagma „cu mai mult decât 1,00 m.p.” de la pct. 4.8. al contractului este abuzivă și contravine art. 5 alin. (5) lit. b) al Legii nr. 256 din 09 decembrie 2011 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii (abrogată la 01 martie 2019, însă valabilă la data încheierii contractului), care prevede că sunt considerate abuzive clauzele care au ca obiect sau efect excluderea sau limitarea drepturilor prevăzute de lege ale consumatorului față de comerciant, în cazul neîndeplinirii totale sau parțiale ori al îndeplinirii necorespunzătoare a oricăreia dintre obligațiile contractuale de către comerciant.

În opinia reclamantului textul clauzei contractuale contravine și art. 763 alin. (1) și (4) Cod civil (în vigoare până la 01 martie 2019), care prevede că vânzătorul este obligat să predea bunul fără vicii materiale. Există viciu material și în cazul în care vânzătorul predă bunul într-o cantitate mai mică decât cea convenită, dar și art. 1389 alin. (1) Cod civil (în vigoare până la 01 martie 2019), ce statuează că persoana care, fără temei legal sau contractual, a dobândit ceva ca urmare a executării unei prestații de către o altă persoană sau a realizat în alt mod o economie din contul altuia este obligată să restituie acestei alte persoane ceea ce a primit sau a economisit.

Alexandr Mamalîghin a precizat că bunul imobil a fost procurat de la pârât în scopuri locative, nelegat de activitatea de întreprinzător sau profesională, fapt ce rezultă și din noțiunea de „consumator” de la prevederile art. 1 al Legii nr. 105 din 13 martie 2003 privind protecția consumatorilor, cât și din noțiunea de „consumator” de la prevederile art. 3 al Legii nr. 256 din 09 decembrie 2011 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii (în vigoare la data încheierii contractului).

Referitor la solicitarea privind achitarea de către pârât în beneficiul reclamantului a penalității legale și a dobânzii de întârziere ca urmare a faptului nerespectării clauzelor de dare în exploatare în termen a imobilului, reclamantul a subliniat că potrivit pct. 2.2 și pct. 2.2.6 din contract, executorul se obligă după darea în exploatare a construcției și după achitarea totală a prețului imobilului, să transmită imobilul în proprietatea investitorului în baza actului de predare-primire.

Conform pct. 2.2.9. din contract, termenul planificat de transmitere în proprietate a locuinței de către executor investitorului se va efectua în semestrul I, anul 2018.

În acord cu prevederile pct. 2.2.10. din contract, executorul poate prelungi termenul de recepție finală a complexului locativ pentru o perioadă de până la 6 luni calendaristice.

Ținând cont de cuprinsul clauzelor contractuale evidențiate, reclamantul a invocat nerespectarea dispozițiilor respective de către pârât, deoarece imobilul a fost transmis în proprietatea sa doar la 09 octombrie 2019, pe când termenul limită de recepționare a acestuia a constituit potrivit contractului data de 01 octombrie 2018.

Reclamantul a solicitat declararea sintagmei „cu mai mult decât 1,00 m.p.” de la pct. 4.8. al contractului nr. 1480 din 13 aprilie 2018 cu privire la investițiile capitalului în construcția imobilului, ca fiind nulă și abuzivă și anularea acesteia; încasarea din contul pârâtului în beneficiul său a sumei de 345,80 de euro, ceea ce constituie echivalentul costului diferenței de 0,7 m.p. dintre suprafața de facto și cea contractată a încăperii, încasarea sumei de 2 972,60 de euro cu titlu de dobândă de întârziere a dării în exploatare și transmitere în proprietate a încăperii locative, a sumei de 1 778,40 de euro cu titlu de penalitate de întârziere a dării în exploatare și transmitere în proprietate a încăperii locative și compensarea cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 2 000 de lei.

Prin hotărârea din 04 februarie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru acțiunea a fost admisă în parte. S-a încasat de la SRL „Elat Neocons” în beneficiul lui Alexandr Mamalîghin suma de 1778,40 de euro cu titlu de penalitate, suma de 2000 de lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică, suma de 1114 de lei cu titlu de taxă de stat achitată la înaintarea acțiunii proporțional pretențiilor admise. În rest, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

În susținerea concluziilor sale de încasare a penalităților pentru întârziere, instanța de fond a indicat că SRL „Elat Neocons” nu a respectat corespunzător prevederile contractului de investiții în construcții. Instanța de fond a considerat aplicabile speței prevederile art. 32 alin. (2) din Legea nr. 105 din 13 martie 2003 privind protecția consumatorului, din care rezultă că în cazul încălcării termenelor de prestare a serviciului, prestatorul achită consumatorului pentru fiecare zi de depășită o penalitate de 2% din prețul serviciului.

Totodată, ținând cont de prevederile art. 39 din Legea nr. 1125 din 16 iunie 2002 privind punerea în aplicare a Codului civil, conform cărora dispozițiile art. 942 „Dobânda de întârziere în executarea obligațiilor pecuniare” din Codul civil, introduse prin Legea nr. 133/2018, se aplică începând cu 01 martie 2019 și obligațiilor izvorâte din contractele încheiate înainte de 01 martie 2019, instanța de fond a respins pretenția privind încasarea dobânzii de întârziere, fiind admisă doar cerința privind încasarea penalității, menționând că în cazul în care s-a stipulat o clauză penală, creditorul poate să ceară, la alegere, fie dobânda de întârziere calculată conform dispozițiilor Codului civil, fie penalitate pentru întârziere.

De asemenea, prima instanța a respins pretenția cu privire la anularea și declararea sintagmei „cu mai mult decât 1,00 m.p.” de la pct. 4.8. al contractului nr. 1480 din 13 aprilie 2018 cu privire la investițiile capitalului în construcția imobilului ca fiind abuzivă, precum și încasarea sumei de 345, 80 de euro, menționând că odată cu semnarea contractului în redacția vizată, ambele părți au prevăzut că în situația în care suprafața imobilului va fi mai mică decât 1 m.p., costul suprafeței respective nu va fi compensată de executor și viceversa, în cazul în care suprafața imobilului va fi mai mare până la 1 m.p., investitorul va fi scutit de achitarea costului suprafeței de până la 1 m.p.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 02 martie 2021, în termenul legal, SRL „Elat Neocons” a contestat-o cu apel (f.d. 95-96).

Prin decizia din 25 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău s-a admis apelul declarat de SRL „Elat Neocons”, s-a casat hotărârea din 04 februarie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru în partea pretențiilor admise, cu emiterea în această parte a unei noi hotărâri de respingere a acțiunii ca neîntemeiată. În partea pretențiilor respinse, hotărârea primei instanțe a fost menținută.

Curtea de Apel Chișinău a conchis că prima instanță neîntemeiat a încasat de la SRL „Elat Neocons” penalitatea de întârziere pentru încălcarea termenului de prestare a serviciului (executare a lucrării) stipulat în contractul de prestare a serviciului (executare a lucrării). Reieșind din conținutul art. 32 alin. (2) din Legea nr. 105 din 13 martie 2003 privind protecția consumatorului, penalitatea de 2% din prețul serviciului (lucrării) poate fi încasată de la prestator (executor) doar în cazul încălcării termenului de prestare a serviciului (executare a lucrării) stipulat în contractul de prestare a serviciului (executare a lucrării). Respectiv, art. 32 alin.(2) din Legea privind protecția consumatorilor reglementează doar raporturile juridice izvorâte din contractele de antrepriză și/sau de prestări servicii, având în vedere că doar aceste contracte reglementează raporturile legate de prestarea serviciilor și/sau executarea lucrărilor, inclusiv termenele de începere și finalizare.

Instanța de apel a considerat că raportul juridic dintre reclamant și pârât, constituit la 13 aprilie 2018, nu reprezintă un contract de antrepriză și/sau de prestări servicii. Contractul respectiv la momentul încheierii a fost denumit „Contract cu privire la investițiile capitalului în construcția imobilului” și din pct. 2.2.9. al contractului dat rezultă cert că executorul își asumă obligația să predea în proprietate bunul imobil executat până la semestrul I, anul 2018, iar beneficiarul se obligă să achite construcția imobilului și să-l primească în proprietate. Astfel, este cert faptul că contractul încheiat între părți la 13 aprilie 2018, după natura sa, este un contract cu privire la investițiile capitalului în construcția imobilului, iar la caz,

prevederile art. 21 și 32 din Legea privind protecția consumatorilor nu sunt aplicabile.

Reieșind din cele expuse, instanța de apel a considerat că instanța de fond a aplicat și a interpretat eronat normele de drept material și greșit a concluzionat că în speța dată sunt aplicabile dispozițiile art. 32 din Legea privind protecția consumatorilor. Legea în cauză reglementează relațiile ce au ca obiect bunuri sau servicii, care pot apărea din contractele privind vânzarea-cumpărarea cu amănuntul, locațiunea, antrepriza și prestările de servicii, transportarea cetățenilor și a bagajelor, comisionul, expediția, depozitul, magazinajul, serviciile turistice, consignația, asigurarea, prestarea serviciilor financiare (bancare) pentru satisfacerea necesităților personale ale consumatorului, inclusiv acordarea de credite, deschiderea conturilor clienților, efectuarea decontărilor la cererea lor, primirea și păstrarea hîrtilor de valoare și a altor valori, precum și din alte contracte referitoare la satisfacerea necesităților personale ale cetățenilor, nelegate de obținerea venitului (profitului).

În final, instanța de apel a considerat oportun de a face referire la prevederile art. 21 din Legea nr. 105 din 13 martie 2003 privind protecția consumatorilor, care stipulează că în cazul în care prestatorul (executantul) nu a început la timp prestarea serviciului (executarea lucrării) sau dacă, în timpul prestării serviciului (executării lucrării) a devenit clar că serviciul (lucrarea) nu va fi îndeplinit în termenul stabilit, sau dacă termenul de prestare a serviciului (executare a lucrării) a expirat, consumatorul este în drept: a) să fixeze prestatorului (executantului) un nou termen, în cadrul căruia el trebuie să înceapă și să finalizeze prestarea serviciului (executarea lucrării), și să ceară reducerea prețului pentru serviciu (lucrare); b) să rezilieze contractul de prestare a serviciului (executare a lucrării) și să revendice repararea prejudiciului cauzat prin încălcarea termenelor de începere și/sau finalizare a prestării serviciului (executării lucrării).

În acest sens, instanța de apel a notat că în interpretarea corectă a acestor prevederi legale este de înțeles că repararea prejudiciului cauzat prin încălcarea termenului de începere și/sau finalizare a prestării serviciului (executării lucrării) poate fi revendicat de către consumator doar odată cu solicitarea rezilierii contractului de prestare a serviciului. Pe când, în speță, Alexandr Mamalîghin a purces direct la repararea prejudiciului cauzat, fără a solicita rezilierea contractului, în baza căruia părțile și-au asumat obligații.

Instanța de apel a considerat neîntemeiată hotărârea instanței de fond și în partea încasării de la SRL „Elat Neocons” a prejudiciului moral, deoarece în cazul în care nu se atestă nici o încălcare a drepturilor prevăzute de lege de către prestator, consumatorul nu este îndreptățit să solicite nici un prejudiciu moral.

La 19 martie 2022 Alexandr Mamalîghin, reprezentat de avocatul Roman Stici, prin intermediul oficiului poștal, a depus recurs împotriva deciziei din 25 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei instanței de apel.

În motivarea recursului a invocat aplicarea eronată de către instanța de apel a normelor de drept material, iar concluziile instanței de judecată sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei.

La 06 aprilie 2022 Curtea Supremă de Justiție a expediat intimetei SRL „Elat Neocons” copia recursului declarat de Alexandr Mamalîghin, reprezentat de

avocatul Roman Stici, împotriva deciziei din 25 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, explicându-i dreptul de a depune referință asupra acestuia. Însă, plicul cu corespondența a fost restituit instanței cu mențiunea „nereclamat”.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza Lebedinski v. Republica Moldova, 16 septembrie 2015, § 32; cauza Sultan v. Republica Moldova, 05 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea *inter alia* cauzele Marc Brauer v. Germania, 01 septembrie 2016, § 34; Miessen v. Belgia, 16 octombrie 2016, § 64; Samardžić v. Croația, 20 iulie 2017, § 28; Zubac v. Croația (Marea Cameră), 05 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 25 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele Levages Prestations Servicii v. Franța, 25 octombrie 1996, § 40; Tricard v. Franța, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; Freitag v. Germania, 19 iulie 2007, § 37; Marc Brauer, 01 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură se instituie prin indicarea unei date calendaristice, datei comunicării actului de procedură, a unei perioade sau prin referire la un eveniment viitor și cert că se va produce. În ultimul caz, actul de procedură poate fi efectuat în decursul întregii perioade. Dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul zilei, inclusiv de comunicarea actului de procedură, atunci ziua survenirii evenimentului sau a momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele *Tricard v. Franța*, 10 iulie 2001, § 29; *Nicolae Popa v. România*, 09 decembrie 2014, § 16; *Tence v. Slovenia*, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele *Ponomaryov v. Ucraina*, 03 aprilie 2008, § 41; *Ustimenko v. Ucraina*, 20 octombrie 2015, § 47).

Conform extrasului din poșta electronică cu adresa de e-mail „cistina.cerescu@justice.md”, decizia motivată din 25 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost comunicată electronic reprezentantului recurentului Alexandr Mamalîghin, avocatului Roman Stici, la data de 19 ianuarie 2022 (f.d. 145).

Astfel, completul de admisibilitate consideră în termen recursul declarat de Alexandr Mamalîghin, reprezentat de avocatul Roman Stici, la 19 martie 2022 împotriva deciziei din 25 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de Alexandr Mamalîghin, reprezentat de avocatul Roman Stici, rezultă că acesta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se la reiterarea circumstanțelor factice ale cauzei.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor factice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Alexandr Mamalîghin, reprezentat de avocatul Roman Stici, nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson v. Olanda, 26 martie 1996, § 67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Gheorghe Străisteanu nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce Alexandr Mamalîghin, reprezentat de avocatul Roman Stici, a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „Levages Prestations Services” v. Franța, cererea nr.21920/93 din 25 octombrie 1996, §§ 48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 § 1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher v. Cehia, cererea nr. 58580/00 din 11 aprilie 2005, §§ 65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Alexandr Mamalîghin, reprezentat de avocatul Roman Stici, împotriva deciziei din 25 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, în baza articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Alexandr Mamalîghin, reprezentat de avocatul Roman Stici, împotriva deciziei din 25 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Galina Stratulat

Maria Ghervas